

Mel.: I alle de Riger og Lande,

Mit Land, som de ynker og smæder,
Mit Land med de dybe Saar,
Endnu er der Tid til Hæder,
Din Datter imod Dig gaar.

Og mens hun ærbødigt sig nejler,
Hun smiler forhaabsningsfuld,
Hun ved, at endnu Du ejer
En frodig og ubrugt Muld.

Og glemmer Du Jubelens Strænge
For Smærtens stingende Torn,
Hun vandrer igen i Enge
Og finder det gyldne Horn.

Og medens i Hallen Du fjæler
Din Sorg og Dit syge Mod,
Hun kommer saa tyst og knæler
Og lægger det for Din Fod. —

Mit Land med de tusind Aars Minder!
— Saa rige blev Dine Kaar:
En Kæde af Mænd og Kvinder
Staar Værn om Dit hvide Haar.

Mel.: Høje Nord, Friheds Hjem.

Kvindens Sag, Livets Sag!
Ingen vove den at kue,
den er Fremtidsarnens Lue,
den er Slægtens nye Dag.
Snart vi Løn for Kampen henter,
selv om Kampen ej var let.
Sejren venter
den, der tror paa Sejrens Ret.

Kvindens Sag, Moders Navn!
Det, hvorved vort Hjerter banker,
det, som blev for vore Tanker
største Lykke, største Savn.
Nu skal Modernavnet æres,
det skal adle Stridens Gang,
det skal bæres
fremmest som vor Fanestang.

Kvindens Sag! Frie Hjem!
Hjem, hvor fælles Kræfter brydes,
Hjem, hvor fælles Retfærd nydes,
Hjem, hvor Slægten stræber frem,
der, hvor frie Viljer gælde,
skabes vil engang den Magt,
som skal fælde
Fjendens gamle Borgervagt.

Kvindens Sag! Mandens Sag!
Fælles Ret og fælles Ærel
Fælles Stoltthed, naar vi bære
Sejren hjem en Foraarsdag.
Foraarsvarsler, Foraarsgrøde
i hvert ungt og gammelt Sind!
Lad vort Møde
varsle Vaarens Lykke ind!

Poul Levin.

Mel.: Ja, vi elsker dette Landet.

Ja, vi hilser denne Strime
af et gyldent Gry,
vi, som midt i denne Time,
drømte Dagen ny,
hørte Fuglerøster spæde,
Døgnet's første Trin;
og det hvisker i vor Glæde:
„Denne Dag er din“;
og det hvisker i vor Glæde:
„Denne nye Dag er din“.

Og vi hilser midt i Taagen
Vore Længsler's Land,
som vi saa i Drøm og Vaagen
i vor Ørkensand,
glemmer, hvad os end kan skille,
favner Synet vidt,
Medens Læben hvisker stille:
„Dette Land er Dit“;
medens Læben hvisker stille:
„Dette nye Land er dit“.

Og vi hilser denne fjærne
Tid, som stiger frem,
vore bedste Tanker værne
om dens tusind Hjem,
vore unge Drømme sover
i dens gyldne Skrin,
Læben nynner blidt derover:
„Denne Tid er din“;
Læben nynner blidt derover:
„Denne nye Tid er Din“.

Gyrithe Lemche.

Ved Mathilde Fibiger's Død.

Mel.: Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.

En Gravhøj mer blandt Tusind andre
Høje,
maaske af Blomster skjult en føje
Stund!
En Livstraad, brusten under Kamp
og Møje,
et sorgfuldt Hjerter, tavst i Dødens
Blund
som Millioner andre! — Og ad Aare
maaske paa Graven rejst en Sten med
Navn.
Er dette alt — har Kvinden ingen
Taare,
har Saga ingen Runer for dit Savn?

Jo, det skal mindes: hun kom først til
Striden,
en Skjoldmø prud i Vaarens fagre
Skær.
Og stod paa øde Val hun saaret siden
med Skjoldet kløvet og med rustent
Sværd:

Hun holdt dog Fanen løftet til det
sidste,
hun aldrig slap sin Ungdoms lyse
Drøm.
Den Løn hun fik: hun øjned Taa-
gen briste,
sin Tankes Sol forgyldte Tidens
Strøm.

Et Morgengry med Sang „til Nordens
Kvinde“
blev ringet ind af Bonden stærk og
gæv;
ny Straaler legede om Bjergetinde,
ny Traade blev der lagt paa Norners
Væv,
en Fremtid har i Danmark Kvindens
Snille,
foragtet før og hilst med Haan og
Spot;
med friske Kræfter har det mødt,
skønt silde,
i Kampen for alt sandt og stort og
godt.

Men hun, den kække, der kom først til
Stævnet
og kaldte ad de mange Søstre smaa,
en besk og bitter Skaal-var hende lev-
net,
nu er den tomt, nu kan hun Hvile faa.
— I Smertens Ildaaab lutret, hendes
Tanke
vandt Lys, vandt Klarhed over Livets
Kræv.
— Til Torne klynget, Mindets Ved-
bendranke
vil frede sikrest om Mathildes Grav.

Pauline Worm.

Foraarssang til de Unge.

Mel.: Vi elske vort Land.

Det bruser fra Strand, —
over Bakke og Kyst
som Herold sprænger Stormen med
Trækfugl i Følge,
ved hans vældige Røst
det begravede Land
stiger ruggrønt og frisk op af Sneha-
vets Bølge.
Han klemte det ud med sin malm-
fulde Tunge.
Bryd frem, I Spirer, kom ud, I Unge!
Søvnens Tid er forbi,
spræng nu Vinterens Hi, —
her er Liv, her er Arbejd herude, hvor
Lærkerne sjunge.